

under det gamle System, og de Eksempler, den højtærede Justitsminister fremdrog, ere passerede under det gamle System, men paa to Punkter, der have været Genstand for en moderne Reform. Jeg skal nu vise — og jeg skal vise det saa klart, at ikke nogen vil tage fejl deraf —, at de Eksempler, Justitsministeren fremdrog, lige saa godt kunde være passerede under det gamle System, hvor det ikke var reformeret, nota bene, naar de rette Mænd havde været paa de rette Pladser, som de kunde passere i de Dele af Rets-systemet, som ere blevne reformerede, og hvor de rette Mænd ere paa de rette Pladser.

Der var et Eksempel med Hansen, der vidste Besked om, hvem der havde konciperet Brevet. Efter Justitsministerens Fremstilling gik det saaledes for sig, at de stod og havde ført Vidner ude ved Sø- og Handelsretten i det Møde, hvor Sagen skulde procederes, og det var ikke lykkedes at skaffe Oplysning om, hvem der havde konciperet eller skrevet Kladden til det Brev, Sagen drejede sig om, altsaa, hvem der i første og sidste Instans var Skyld i Brevets Udtryk og Tilblivelse. Der er da et af Vidnerne, der siger: Det maa Hansen vide Besked om. Saa telefonerede de ud til Hansen; Hansen kom op og aflagde sin Forklaring, og saa var den Sag klaret. Ja, mine Herrer, det kunde gaa nede i Sø- og Handelsretten nu, fordi Sø- og Handelsretten i de senere Aar er bleven moderne indrettet, men det kunde ikke altid have gaaet i Sø- og Handelsretten, og det kunde ikke have gaaet, hvis ikke Parterne og Dommerne og saa den bemeldte gewisser Däne, Namens Hansen havde været enige om det. Thi selvfølgelig, Hansen, der sidder ude i Byen, behøver sandelig ikke at give Møde, fordi Højesteretsagføreren eller Rettens Formand telefonerer til ham om at komme. Han kan sige: I kunne give mig en Stævning; hvis jeg bliver lovligt stævnet, saa møder jeg som Vidne under Falsmaalsbøder og afgiver min Forklaring. Men her vare Retten og Parterne og Hansen enige om at oplyse det straks, og saa blev det oplyst straks.

Men naar jeg nu flytter fra den mest moderne Domstol i vort juridiske Samfund,

nemlig Sø- og Handelsretten, til en af de ældste Fortidslevninger og et af de sen- drægtigste Institutter, vi have, nemlig Vidne- kammeret oppe paa Domhuset — ja, den højtærede Justitsminister ryster paa Hovedet, ikke af hvad jeg siger, men ved den skrækkelige Tanke om den skrækkelige Institution, Vidne- kammeret paa Domhuset, hvor Forretningsgangen jo uden Overdrivelse er den, at hvis jeg i en Sag har 6 Vidner at føre og kommer op og anmelder dem, bliver der sagt til mig: Ja, De kan den 17. i næste Maaned faa Lov til at føre et Vidne $\frac{1}{2}$ Time. Saa møder jeg med det Vidne. Hvornaar maa jeg komme med Nr. 2? Ja det kan De komme med om $1\frac{1}{2}$ Maaned. Der kan være 1—2 Maaneder imellem hver Vidneførsel, og naar Klokken bliver, jeg tror $1\frac{1}{2}$ eller 2, rejser Dommeren sig og siger: Nu skal jeg ind og votere, nu er det Slut for i Dag. De kan komme igen en anden Gang, men ikke i denne Maaned. Det er altsaa en ganske umoderne Institution. Men hvis der altid havde været — vi ere jo ogsaa der inde paa en Modernisering under den nye, dygtige og flinke Justitiarius — moderne Mennesker med god Villie til at søge Sagen oplyst, hvis Højesterets- sagfører Bülow havde siddet oppe i Rettens 1ste eller 2det Vidne- kammer, og hvis man der havde afhørt et Vidne, som sagde om det Brev: Ja, det ved jeg ikke rigtig, men Hansen kender nok noget til det, og saa Dommeren og begge Sagførerne vare enige om, at denne Hansen maatte de have fat i, saa kunde man ogsaa der have telefoneret til ham, nota bene, hvis der havde været en Telefon. Men deroppe findes ingen Telefon, og det kunde ikke tænkes, at der vilde blive anskaffet en Telefon, fordi der ikke altid som nu har været de rette Mænd paa den rette Plads. Sø- og Handelsretten har heller ikke været for hurtig i tidligere Tid, ikke saa hurtig, som den er nu — den har haft udmærkede Formænd og udmærkede Meddoms- mænd, de bedste, vor Handelsstand og Sø- fartsstand kunne opvise, men der har dog — hvad den højtærede Justitsminister kender lige saa godt som jeg — været Tider, der kun ligge faa Aar tilbage, hvor man kunde procedere en Sag og indlade den til Dom den 8. August og saa faa